

CURIERUL ADVENTIST

"CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE."

Anul XXVIII. Nr. 3

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

Martie 1950

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.

Redacția și Ad-ția, București IV, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

Jacob și Esau

Proverbe 3, 1.

Esau și Jacob erau doi frați gemeni. Ei nu semănau de loc, căci Esau, care era mai mare, era un băiat puternic căruia îi plăcea să meargă la vânatoare. Lui îi plăcea să trăiască o viață neorânduită și fără nicio grijă, și să cutreiere îndelung munții și pădurile. Jacob era un băiat liniștit căruia îi plăcea să stea pe lângă casă. El ajuta în grădină și îngrijea de oi.

Jacob ajuta pe mama sa și de aceea ea îl iubea foarte mult. Deseori ea gândea la planurile pe care le-ar avea Dumnezeu cu Jacob, și tot cugeta în mintea ei cam ce ar dori Dumnezeu să facă fiului ei mai tânăr. Dumnezeu vorbise lui Rebeca și-i spusese că cel mai tânăr, va fi binecuvântat deci ea știa că Dumnezeu avea un plan cu Jacob.

Abraam trebuie să fi spus băieților istoria creațiunii. El le auzise aceste istorisiri dela Sem. Sem le auzise dela Metusalah, căruia îi fusese spus chiar de Adam. Băieții auziră istoria făgăduințelor minunate făcute de Dumnezeu lui Abraam. Ei știau că multe binecuvântări aveau să vină asupra familiei lor. Una din cele mai mari

dintre acestea era aceea că Domnul Isus Hristos avea să fie născut în familia urmașilor săi.

Esau era fiul cel mai mare și o binecuvântare deosebită trebuia să vină asupra lui deoarece el avea să primească dreptul de întâi născut. După moartea tatălui său, Esau urma să aibă dreptul să-i ia locul. Dreptul de întâi născut îl făcea preotul și conducătorul familiei lui, și cel care avea să vorbească împreună cu Dumnezeu. El îi dădea dreptul să strângă întreaga familie cum și pe toți care trăiau la un loc cu ei atunci când el aducea jertfa lui Dumnezeu.

Jacob iubea pe Dumnezeu și-i plăcea să asculte istorisirile spuse de Abraam și Isaac. Lui îi plăcea să audă mereu și mereu repetându-i-se făgăduința că Mântuitorul urma să Se nască în familia urmașilor lui Abraam.

În timp ce Jacob lua parte la aducerea sacrificiului el dorea așa de mult să poată ajunge să aibă dreptul de întâi născut. El dorea să poată vorbi cu Dumnezeu așa cum făcea dreptul Abraam. El dorea așa de mult dreptul de întâi născut încât acesta deveni lucrul cel mai de

seamă din viața sa. Însă dreptul de întâi născut trebuia să vină lui Esau, fiul cel mai mare.

Într-o zi Esau se întoarse dela câmp. Era foarte flămând. Jacob tocmai fierbea niște ciorbă. Și anume o foarte gustoasă și atrăgătoare ciorbă de linte. Mirosul cel plăcut al ciorbei îl făcu pe Esau mai flămând decât oricând.

„Dă-mi te rog, să mănânc din ciorba aceasta, căci sunt flămând“, zise Esau.

Jacob se gândi o clipă. El dorea foarte mult dreptul de întâi născut și știa că Esau nu dă niciun preț pe el. În loc să dea de mâncare fratelui său flămând, în chip egoist el zise: „Vinde-mi azi dreptul tău de întâi născut!“

„Esau era atât de flămând încât gândea că va muri înainte de a putea gusta ceva mâncare așa că făgădui lui Jacob că-i vinde dreptul de întâi născut pentru puțină ciorbă. Atunci Jacob dădu fratelui său pâine și ciorbă de linte. După ce Esau termină de mâncat se înapoie la vânatoare. El își vându-se prețiosul drept de întâi născut de a fi capul familiei sale, însă lui nu-i păsa. (Gen. 25, 19—34).

Incercarea credinței lui Abraam

Ebrii 11, 6.

Iată că făgăduința făcută de Dumnezeu lui Abraam și Sarei se împlini. Domnul le trimise un copil, laș căruia i-au pus numele Isaac. Cât de fericiți erau! El era singurul lor copil. Toate binecuvântările făgăduite lui Abraam de Domnul aveau să se îplinească prin acest fiu Isaac. Abraam își aminti de noaptea aceea când Domnul îi spusese să privescă stelele și să le numere, deoarece urmașii lui aveau să fie tot atât de numeroși ca și stelele.

Isaac crescând ajunsese de mare ajutor tatălui și mamei sale. El era un fiu bun și ascultător, și părinții lui erau fericiți cu el.

Intr'o noapte Abraam a fost chemat de Dumnezeu. „Abraame!” zise El.

„Iată-mă sunt aici”, răspunse Abraam.

„Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria”.

Dumnezeu spuse lui Abraam să ia pe fiul său Isaac și să-l aducă jertfă, la fel cum el ar fi oferit lui Dumnezeu ca jertfă un miel. Dumnezeu îi spusese să pornească la drum și că El îi va arăta unde să meargă.

Ce lucru greu avea de îndeplinit Abraam cu fiul său pe care-l iubea

atât de mult! Dar nu spuse niciun cuvânt. A luat lemne și pe doi din oamenii din casa lui, și el împreună cu ei și cu fiul său porniră spre locul unde îi conducea Domnul. Era un drum lung. A fost nevoie de aproape trei zile de a urca munții și de a trece văile. În tot acest timp Abraam era foarte trist. Oare cum mai puteau să se îplinească făgăduințele lui Dumnezeu dacă nu avea să mai fie Isaac? Dar ei merșeră înainte, căci prin mintea lui Abraam nu-i trecea nici umbră de gând de a nu asculta de Dumnezeu. În cele din urmă ajunseră în apropierea muntelui. Abraam luă lemnele pentru foc și le puse pe umerii lui Isaac, și porniră mai departe numai ei doi, Abraam și fiul său.

„Tată”, zise Isaac.

„Ce este fiule”, răspunse Abraam.

„Tată, iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru ardere de tot?”

„Fiule”, a răspuns Abraam, „Dumnezeu însuși va purta grija de mielul pentru arderea de tot”. Și apoi merșeră mai departe.

În cele din urmă ajunseră la locul ales de Dumnezeu. Abraam ridică din pietre un altar și puse pe el lemne. După aceea el spuse lui Isaac tot ce îi vorbise Domnul, și atunci tânărul de bună voie se așeză pe altar spre a fi adus jertfă lui Dumnezeu.

„Abraame! Abraame!” se auzi în acea clipă glasul îngerului.

„Iată-mă”, răspunse bătrânul Abraam.

„Să nu pui mâna pe băiat... căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n'ai cruțat pe fiul tău, singurul tău fiu, pentru Mine”.

După aceea Abraam privind în jurul său văzu un berbec prins cu coarnele într'un tufiș și împreună cu Isaac aduse berbecul drept jertfă lui Dumnezeu. Ingerul chemă din nou pe Abraam și zise: „Pentru că ai făcut lucrul acesta, și n'ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta”.

Domnul spuse din nou lui Abraam că urmașii lui vor fi ca stelele cerului și ca nisipul mării la număr, și că acești urmași ai lui vor fi o binecuvântare pe pământ.

Abraam și Isaac se întoarseră împreună acasă. Cât de fericiți erau ei pe drum! Calea trebuie să fi părut lui Abraam pe jumătate de lungă de cum i se păruse când plecase de acasă, când tot se gândea că își va pierde fiul. Și Dumnezeu a privit cu plăcere spre Abraam deoarece știa că Abraam în adevăr îl iubea din moment ce era gata să asculte de Dumnezeu chiar când El îi cerea să jertfească pe singurul său fiu. Dumnezeu binecuvântă pe Abraam în multe chipuri. (Gen. 22, 1—19).

Sârguința la lucru

Ps. 21, 4.

1. În ce cuvinte vorbește Psalmistul despre grija ce trebuie să o avem în folosirea timpului? Ps. 90, 12.

Timpul este unul din bunurile cele mai de seamă ce le avem și de felul folosirii lui vom da seamă. Pierderea timpului înseamnă o mare pagubă.

2. În ce fel mai vorbește David despre timp? Ps. 91, 16; 21, 4.

3. Ce ne este spus cu privire la timpul de închinare? Exod. 20, 8—10.

4. Când a fost rânduit acesta? Exod. 20, 11; Genesa 2, 1—3.

5. Despre ce binecuvântări deosebite ni se amintește? Isa. 58, 13, 14.

6. Prin ce cuvinte îndeamnă apostolul Pavel pe credincioși în a fi sârguitori la lucrul lor? Rom. 12, 11. Vezi Prov. 22, 29.

7. Ce învățătură dădu Hristos prietenilor Săi din Betania? Luca 10, 38—42.

Dumnezeu așteaptă din partea noastră să ne dovedim viața de credință în diferitele ramuri de activitate la care luăm parte, și anume prin sârguința, râvna, priceperea și interesul pe care-l depunem în lucrul ce-l avem de făcut. Toate acestea, dovedite în activitatea obișnuită alcătuiesc parte din adevărata închinare a credinciosului.

8. Ce lucruri sunt îndemnați creștinii să facă? Col. 4, 5. u. p.

9. Prin ce pildă ne învață Domnul să folosim cât mai bine puterile mintale și darurile noastre spirituale? Mat. 25, 14—30.

10. În ce fel vom dovedi cu adevărat iubirea noastră față de Dumnezeu? Marcu 12, 30. Vezi I Cor. 6, 20.

Iubirea noastră față de Dumnezeu trebuie să se dovedească într'o viață de folos în mijlocul acelorora cu care trăim.

Pe urmele Lui

Isa. 49, 6 ult. p.

1. Care este dorința Domnului Hristos față de urmașii Săi? Mat. 5, 14—16.

Ce înseamnă lumină spirituală? Înseamnă evlavie, bunătate, adevăr, îndurare, iubire; înseamnă dovedirea credinței în chip practic.

2. Ce cuvinte ale profetului Isaia te amintește apostolul Pavel? Fapte 13, 47; Isa. 49, 6 ult. p.

Isaia văzu zilele lui Pavel. El văzu pe credincioșii lui Dumnezeu împlinind lucrarea lor în planul cel mare a lui Dumnezeu în vederea mântuirii omului. Pavel recunoscându-și partea în însărcinarea dată poporului lui Dumnezeu, stă ca exemplu în ducerea acestei lumini dumnezeiești între cei din jurul său.

3. Ce cuvinte spuse Isus ucenicilor Săi: chiar înainte de înălțarea Sa? Ce făgăduință le dădu El? Mat. 28, 18—20.

4. În ce fel avea să fie Domnul Isus cu ei? De unde aveau să înceapă? Până unde aveau să ajungă? Fapte 1, 8.

5. Care a fost urmarea umblării lor pe urmele Lui? Fapte 2, 41; 4, 4.

Slăbiciunile noastre ar putea să fie multe, păcatele și greșelile noastre ar putea să fie urite; dar

harul lui Dumnezeu este pentru toți cei ce-L caută cu stăruință și umilință. Puterea lui Dumnezeu e rânduită să dea ajutor celor ce se încred în El.

6. Prin ce experiență au trebuit să treacă credincioșii bisericii din Ierusalim? Care a fost urmarea? Fapte 8, 1. 4.

7. După convertirea sa, la ce lucrare deosebită a fost chemat Pavel? Prin ce experiențe avea să treacă el? Fapte 9, 15. 16; 26, 16—21.

Pavel nu a fost chemat la o lucrare ușoară. Anii care au urmat au fost plini de muncă stăruitoare, suferință și lipsă. Privind însă înapoi spre Golgota, el se avântă cu o nouă râvnă să răspândească vestea despre Cel răstignit. El nu făcea decât să calce pe cărarea pe care pășise Isus înaintea Lui.

8. La sfârșitul lucrării sale credincioase, ce mărturie putea da apostolul? 2 Tim. 4, 6—8.

Aproape douăzeci de secole au trecut de atunci. Niciuna din scrierile Noului Testament nu ne vorbesc despre ultimele scene din viața acestui bărbat sfânt; însă Inspirația divină a păstrat pentru noi această mărturie rostită de el înainte de a muri. Ca sunetul unei trâmbițe, glasul lui a răsunat prin toate secolele de atunci încolo, făcând să se audă în mii de suflete întristate din pricina păcatului, ecoul propriei lui bucurii biruitoare.

O bună stare fizică

1 Cor. 10, 31.

1. De care lucru leagă Ioan buna stare fizică? 3 Ioan 2.

2. Ce făgăduință este dată celui credincios? Exod. 15, 26; 23, 25.

3. Ce binecuvântare deosebită însoțește iertarea păcatelor? Ps. 103, 3—5.

4. În ce a constatat lucrarea Domnului Hristos? Mat. 4, 23.

5. În ce fel vorbește apostolul Pavel despre trupurile credincioșilor? De aceea ce îndemn dă el? 1 Cor. 6, 19. 20.

6. Ce ni se spune despre templul lui Dumnezeu? 1 Cor. 3, 17.

Trupul nostru trebuie să fie curat și liberat de păcat, căci el este trupul Spiritului Sfânt. Noi trebuie să ne lăsăm sub puterea susținătoare și sfințitoare a lui Dumnezeu.

7. Ce exemplu ne este amintit în Biblie în ce privește statornicia alături de principiile sănătății și ale cumpătării? Dan. 1, 8—16.

8. Ce învățătură scoate apostolul Pavel din felul cum se formau cei ce luau parte în vechinele jocuri? 1 Cor. 9, 24—27.

Dintre toate jocurile ce existau la Greci și Romani, alergarea era cel mai vechiu și cel mai prețuit. La ele luau parte cârmuitorii țărilor, și oamenii de stat. Tî-

neri plini de sănătate participau la ele, și ei nu se dădeau înapoi de la nicio oboseală sau înfrânare trebuitoare spre a dobândi premiul.

Intrecerile erau conduse după reguli stricte, care nu îngăduiau nicio abatere. Cei care doreau ca numele lor să fie trecute în rândul celor ce concureau pentru premiu, trebuia mai întâi să se supună unor exerciții pregătitoare severe. Îngăduințe vătămătoare în ce privește mâncarea, sau orice altă îngăduință care ar fi putut scădea vigoarea mintală și fizică, erau cu totul oprite.

Cu cât mai important este ca creștinul, ale cărui interese veșnice sunt în joc, ar trebui să aducă poftele în ale mâncării și pasiunile lor să fie supuse rațiunii și voinței lui Dumnezeu! Niciodată nu ar trebui să îngăduie ca atenția să-i fie abătută prin îmbuibare, viață de lux, trândăveală sau ușurătate, ci dimpotrivă către tot ce înseamnă muncă sârguitoare și de folos. Mintea, luminată de învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu și călăuzită de Spiritul Sfânt, trebuie să dețină frânele controlului.

9. Ce cuprinde adevărata cumpătare?

Alimentația — apă curată — aerul curat — odihna (Marcu 6, 31) — mișcarea (Ecl. 5, 12.) — îmbrăcăminte (1 Petru 3, 3. 4.) — pacea sufletească (Prov. 17, 22; Mat. 11, 28).

Curajul, nădejdea, credința, simpatia, iubirea, toate acestea dau sănătate și prelungesc viața. O minte mulțumită, un spirit plăcut, sunt sănătate pentru corp și putere pentru suflet.

10. De aceea, ce îndemn dă apostolul Pavel? 1 Cor. 10, 31; Rom. 12, 1.

Apostolul Pavel îndeamnă pe credincioși la o deplină consacrare față de Dumnezeu pentru a dobândi biruința asupra oricărui păcat. Filip. 4, 13.

Trăirea cu Dumnezeu

II Sam. 1, 28.

1. Ce ajutor a dat Dumnezeu lui Adam? Gen. 2, 18. 21—24.

2. Ce tablou frumos prezintă Psalmistul? Ps. 128, 2. 3. 6.

3. În ce fel vorbește mai departe David? Ps. 127, 3; Gen. 33, 5.

4. Ce sfat dă apostolul Pavel? Efes. 6, 4.

5. Ce îndemn dădu Dumnezeu prin Moise? Deut. 6, 6. 7.

6. Care vor fi urmările împlinirii acestui îndemn dela Dumnezeu? Prov. 22, 6.

7. Pe cine prezintă Pavel ca o pildă? 2 Tim. 3, 15.

8. Ce lucru arată profetul Ieremia ca fiind folositor omului a se deprinde cu el? Plâng. 3, 27.

9. Ce sfat dădu și Solomon? Ecl. 12, 1.

10. Ce exemplu rău ne este arătat în Biblie? I Sam. 2, 12—17. 34; 3, 13.

11. Ce exemplu bun ne este dat în Noul Testament? Luca 1, 80; 2, 40. 49—52.

12. Ce îndemn al profetului Isaia nu ar trebui să-l uităm? Isa. 38, 19 ult. p.

13. Care este făgăduința deosebită pe care Dumnezeu o face credincioșilor Săi? Mal. 4, 5. 6.

Isus, exemplul nostru

Mat. 20, 28.

1. Ce a îndemnat pe Dumnezeu să trimeată pe Fiul Său în lume spre a mântui pe oameni? Ioan 3, 16; I Ioan 4, 9.

Tatăl cerea să facă un sacrificiu costisitor. Bunăvoința divină a fost răscolită până în străfundurile ei; era cu neputință pentru Dumnezeu să dea mai mult.

2. În ce spirit luă Domnul Hristos asupra-Și marea sarcină încredințată Lui? Filip. 2, 6—8.

3. Cât de deplin se identifică El cu oamenii? Ebr. 2, 9. 10. 14. 16.

4. Ce schimbare avu loc în viața Domnului Hristos când veni în lumea aceasta? 2 Cor. 8, 9.

5. În ce găsea plăcere Domnul Hristos? Ps. 40, 8.

6. Ce a făcut Domnul pentru oameni în timp ce a fost pe pământ? Datorită cărui fapt era în stare să săvârșească toate acestea? Fapte 10, 38.

Domnul nostru Isus Hristos veni pe lume ca serv neobosit al nevoilor omenești. „El a luat asupra Lui neputințele și a purtat boalele noastre“ (Mat. 8, 17), ca să poată sluji la alinarea fiecăreia din nevoile oamenilor. „El veni să le dea sănătate, pace și un caracter desăvârșit.

7. Cu ce cuvinte Și-a început El lucrarea? Ce însărcinare primară ucenicii? Mat. 4, 17; 10, 7. 8.

8. Care ar trebui să fie spiritul umblării noastre creștine? Ioan. 3, 15—17; Mat. 19, 21; Iacob 1, 27.

Intreaga viață a Domnului Hristos a fost stăpânită de legea servirii. El a slujit pe toți. În felul acesta El a trăit legea lui Dumnezeu și prin pilda Sa a arătat în ce chip trebuie să ascultăm de ea.

9. În ce scop veni Domnul Hristos în lume? Mat. 20, 28.

10. Care a fost continua legătură între El și Dumnezeu? Ioan 6, 38.

11. În ce fel a dovedit Isus până la sfârșit o viață de ascultare? Ioan 12, 27; Mat. 26, 39.

12. În ce fel vorbise profetul Isaia despre jertfa Domnului Isus pe Golgota? Isa. 53, 3—9.

13. Ce nădejde îl susținu făcând acest mare sacrificiu pentru om? Isa. 53, 11. Compară cu Ebr. 12, 2.

14. Ce învățătură personală trebuie să ia urmașii Săi din exemplul Lui? I Petru 2, 21.